

Lagerlöf, Selma

Tal i Värmländska sällskapet i Stockholm den 13 december 1925

Minna damer och herrar
Till Värmländska sällskapet ber jag att få framföra min
tacksmakhet för älskvärdheten att inbjuda mig till ärens desi-
afest liknande för de vackra ort, som nyss riktades till mig.
Det är mycket härt för en hummelsk värmlänning som
jag, att se landsmännor samlade för att fira det gamla, gode
landskapet, för att uppliva minnet av barndomsårer och
släktgårdsdama. Jag är glad att kunna stå en gång till med mig kesse-
den klapp av höjrykning och raknat, varmed värmlänningarna
tynges ~~en~~ en sådan här kväll, att kunna utlägga vittnes bård i
högtygden, att den inte är glömd, att dess minnes allfärdt prae-
kallare en varm glimt i ögat och en olarvning i rösten.
Vidare skulle jag vilja säga, att det är en särskild glädje
för mig, att Värmlandfesten numera är förlagd till den 13de
december. Det har ju alltid varit så, att man i Värmland
har ihågkommit Sankta Lusia dag. Jag vet inte riktigt
varför dess firande har varit mig just där. Det måste
väl ligga nära, att den festen särskilt passar oss. Vi skulle

Handschrift // L 1:263

Tillkomstår 1925

Digitaliserad år 2016

Minna damer och herrar -

Till Värmländska skällskapet ber jag, att få framföra min
tacksmunhet för älskvärdheten, att inbjuda mig till årets
afest tillränu för de vackra ord, som nys riktades till mig.
Det är mycket kärt för en hemmaboende värmländcingman
jag, att se landsmännene samlade för att fira det gullbargoda
landskapet, för att uppliva minnet av barndomsärens och
släktgårdarna. Jag är glad att kunna äv en gång ta med mig hela
den skany av hävryckning och saknad, varmed värmlandsvisan
sjunges ~~en~~ en sådan här kväll, att kunna avlägga vittnesbörd i
högbygden, att den inte är glömd, att dess minne alltfjänt fram-
kallar en varm glimt i ägat och en skerminng i röstern.

Vidare skulle jag vilja säga, att det är en särskild glädje
för mig, att Värmlandsfesten numera är förlagd till den 17de
december. Det har ju alltid varit så, att man i Värmland
har ihågkommit Sankta Lulies dag. Jag vet inte riktigt
varför dess firande har följt sig just där. Det måtte
väl ligga nära, att den festens särskildt parade oss. Vi måtte

har tyckt om en sådant där litet inledningsfest till jellen,
dessa lilla avbrätt i sticket, ~~det~~ ^{du} man får pröja sig åt alla
sorters korv och sylta, samt lagats till under december-
slakten. Och först och främst har man gått mig åt den
vitblåslila jennyrens, med ljuskrausen kring huvudet, vil-
den av den förnämna salen, ^{hm} samt vinade mig i vintermar-
gångens märker, kringljadande den upplivande och värmande
drycken, ett budskap om ^{värme} sammrigglädje och sammarfröjd.

~~Det~~ är det inte något särskilt värmläskigt just i
dessa? Det är matglädje, malasglädje, glädje över förskott
bröd, fet korv och starkt öl, men det är inte nog med
^{härmed?} ~~dessa~~ man får aldrig glömma, att fru Lucia, som
dunkar fram sina ymniga gåvor, har ljuskrausen
om huvudet. Vid hennes fört hör det till, att även
själten skall väntas ur vinterdvalan, det skall stå
upp till milbrinkt tal, till slående sång, till vinrande
sällskapslighet.

Minna damer och herrar! Kommer inte Lucia

en till hjälps? Då vi förtä tärka på, att denna ljusjungfru all-
tid har varit älskad ibland oss, förtä vi inte så alltså
vad det är, som gör vår hembggol så kär för oss? Vi
må vara komna från stad eller land, från herr-
gård eller bondbyggol, vi veta nog, att överallt har
^{man} det när strävar och huaga för att hålla livet och
vid makts. Men därhvidvid fanns det dock alltid
något, ~~en~~ som lyfte och präglade. En kvinna bland
Inca rikets länder har man kallat vårt landskap
D.A. pronun. Kall man ^{väna till det} vara fläktad av simpelt
linguistic, men bland bladen glänsa bögar,
som äro sinnerbilden av vår ypperste skatt,
av det ljusly, ^{man} stäppa, strålände Värmlandsdjuret.